DU TỬ LÊ

Viết ở Fort Harrison

Viết ở Fort Harrison

Du Tử Lê

FLIPBOOK-
TỦ SÁCH TIẾNG VIỆT

viết ở
Fort Harrison

Du Tử Lê

Bìa: ***M.C.P***
Nguồn: ***Thư Quán bản thảo***

viết ở
Fort Harrison

DU TỬ LÊ

Tuần báo KHỞI HÀNH
số 39 và 40 - Xuân 1970

1.

Thôi ngày mai ta sẽ được rời khỏi nơi đây

như phạm nhân được rời lao xá

như một tay ma đầu

ta hà hà xuống núi

như một samurai

trở về nơi rách rưới

như một cánh chim

sau thời gian thương tích

cùng với nỗi tủi mừng

bay lên tìm về một nơi yêu dấu

2.

Vì ngày mai ta đã rời khỏi nơi đây

nên hôm nay giã từ

lần cuối cùng những ngày loanh quanh kiếm đồ trong P.X

những buổi chiều mồ hôi

bê gạo muối về cho một bữa ăn tối Việt Nam

thôi ở lại nghe

người thiếu phụ trẻ gốc Mễ

ta trả cô về với anh chồng to gấp bốn năm lần ta

(nhưng như lời cô nói

y không khác bao nhiêu một pho tượng rỗng)

thôi ở lại nghe Donna

tình chúng ta có thế

ở lại nghe người mẹ nuôi hiền lành

chỉ khiến ta thêm nhớ mẹ già lưng còng, mắt mỏi

ở lại nghe cô Mỹ đen dọn phòng cho ta mỗi sáng

ta đã để sẵn trên tủ này

một dollar làm quà cho cô trong tháng

ta biết rằng lát nữa đây

khi nhận tiền

cô sẽ nhìn ta như một khách hào hoa phóng khoáng

cùng con mắt vốn sâu ấp đầy mặc cảm

của một kẻ da den

dọn phòng cho một tên da vàng mũi tẹt

mà thực ra cô có biết đâu

chính ta đây mới là kẻ rẫy đầy mặc cảm

vì ta biết rõ ta

chỉ là một thứ hổ giấy

vì ta hiểu rõ ta

khi trở về quê hương

nào có khác chi một đời ngựa chạy

vì ta thấy rõ ta

không bao giờ dám mơ ước

cho những người bồi phòng ở quê hương ta

có xe hơi đi làm như cô mỗi sáng

mà ta chỉ cầu xin

cho đồng bào ta

có ăn có mặc

có hòa bình có hè hội vui chơi

3.

Em không biết đâu, Thụy Châu.

sáng nay anh dậy muộn

lọt thỏm trong chiếc ghế bành hai lần nệm mousse

chân gác lên chiếc bàn kiểu cổ đông phương

tay gạt thuốc trên mặt thảm nhung xanh

anh thấy mình bỗng nhiên sung sướng

bỗng nhiên đầy đủ

như một ông hoàng

(không có gì ngu ngốc bằng ông hoàng

tưởng mình sung sướng)

anh cũng chợt nhận ra phút chốc

anh đã trở thành một tên vô cùng bần tiện

vì đã vét, đã vơ

tất cả những gì anh đã đem sang đây

trong hai chiếc va li nhóc đầy tạp phẩm

đến đôi giày há mõm

tính quẳng lại cho rồi

nhưng sau lại đem theo

chỉ vì anh chợt nhớ

ở quê hương mình

thiếu chi những người suốt đời chỉ ước ao có được

một đôi giày há mõm

để mang đi chơi

những ngày tết nhất

4.

Dĩ nhiên bằng cách nào

anh cũng không thể về ngay bên em

(ít ra cũng phải qua mười lăm ngày nữa)

nhưng anh vẫn rạo rực

vẫn hân hoan

bởi nghĩ thời gian đã đem chúng ta xích lại gần nhau một chút

và ngày mai

trên chuyến xe bus tốc hành

anh sẽ nhẩm tính từng thước đất đi qua

từ đông sang tây

nước bạn đồng minh chúng ta rộng lớn.

trước khi về đến phi trường

bắt buộc

dành cho những người Việt Nam về nước

5.

Ngày mai ta đã rời khỏi nơi đây

mà hôm nay ta còn tự hỏi

sao sống ở đây

ta vẫn nghĩ đời ta không phải thế

ôi đời ta – đời ta

đâu đây – thấp thoáng

6.

Em thấy không, Thụy Châu

phải đứng giữa hai màu trắng, đen

thì màu vàng da ta mới rõ

một màu cho muôn năm

máu chảy?

một màu cho muôn năm

thành bao bọc đựng xương khô?

bởi thế nên trước sau gì thì anh cũng trở về

dù cho không còn em

vì anh trộm nghĩ

dưới mặt trời

thượng đế đã chia khu

cho từng màu da sinh sống

7.

Ta phải sống hôm nay

như ngày mai sẽ chết

anh phải sống bên em

dù nhọ than người thân bơi đầy khuôn mặt

ta có thể hóa den

nhưng chưa từng cạo trắng

không thể xóa hận thù

bằng máu người xối chảy

KHỞI HÀNH – Tuần báo văn học nghệ thuật ra ngày thứ năm số 39 và 40, ngày 22–29/01/1970. Xuân 1970